

Zámok si staviaš z prachu

v závesti klamania.

Myseľ si hladkáš v machu

vo vášni imania.

A príde vody príval

vo víchre zatmenia.

V ruiny, piesku zával

hradby sa premenia.

Starosti, strachu chmáry

zatienia život tvoj.

Z mramoru stresu máry

prikryjú obzor tvoj.

A drvíš skaly v hrsti

zmietáš sa, v tvári znoj.

Na ceste nadol v trní

oblieha osí roj.

A hľadáš terapie

na štrku vody zdroj.

Na bôle, strasti tvoje,

čo povie ľudský stroj?

Stroj mlčí literami,

technikou bez citov.

Siete tká medzi nami

v osídlach pokrytcov.

A zrazu chytíš ruku,

čo z hĺbok zdvihne ťa.

Zastaneš v tichom hluku,

jasný hlas vyzve ťa:

Skloň sa pred Kráľom kráľov

v dôvere, pokore!

On rozsvieti v černi chmárov

lampu na obzore.